

Timmi Nielsens tale på Ungdommens Folkemøde

Taler

Timmi Nielsen
Spilfri ludoman og oplægsholder
hos Center for Ludomani

Dato

3. september 2026

Sted

Ølkassen, Ungdommens
Folkemøde, Valbyparken

1

Hjem, ude, på vej hjem

5

Verden er så stor

10 Verden føles så stor.

Jeg mærker det hele.

Sorgen.

15 Vreden.

Frustrationen.

Afmagten.

Jeg forstår det ikke.

20

Det får mig til at tvivle.

Tvivle på, om verden er et trygt sted.

25 Jeg forsøger at imitere de andre i håbet om at passe ind.

Jeg smiler, når de smiler.

Jeg griner, når de griner.

Men jeg lader bare som om.

Det går nu meget godt.

35 Tror jeg.

Jeg er bange.

Bange for mennesker.

40 Mig selv.

Jeg frygter mine tanker.

At handle på dem.

45 Jeg sidder tit her.

På perronen.

50

Livet er en dans

Bare rolig.

55

Jeg har fundet en måde.

En måde, hvorpå jeg kan gøre verden mindre.

60 Et sted, jeg kan søge hen.

Et sted, jeg kan føle mig fri.

Fri for at mærke verden og dens pinsler.

65 For første gang mærker jeg, at det stilner af.

Jeg kan mærke det.

70 Stilheden.
 Freden.
 Lykken.

 Jeg har mærket det.
75 Jeg mærker det.

 Her kan jeg mærke alt og ingenting.

 Pludselig er verden ikke så stor.
80
 Den er smuk.
 Den har farver.

 Livet er en dans.
85
 Den har endelig budt mig op,
 og jeg vælger at danse med.

 Den lover mig, at jeg aldrig behøver stå alene.
90 Den lover mig evig lykke.

 At gøre mine drømme til virkelighed.
 At jeg ikke længere behøver mærke verdens smerte.
 At jeg ikke længere behøver være en skuffelse.
95 At jeg ikke længere behøver kæmpe.

 Den kræver ingenting.

 Blot at jeg giver slip.

100

105 **Hjælp mig**

 Jeg er fanget i dens greb.

110 Vil du ikke nok hjælpe mig?

Jeg befinder mig i mørket.
Jeg kan ikke finde vej.

115 Her er så koldt.

Jeg kan høre din stemme,
men ikke dine ord.

120 Jeg prøver at finde vej.

Den vil ikke slippe mig.
Den finder mig.

125 Jeg skulle aldrig have danset med.

Jeg er løgnagtig.
Jeg er hensynsløs.

130 Jeg gør, hvad jeg kan.
Jeg vil bare gerne overleve.

Jeg kan ikke genkende mig selv.
Jeg har glemt, hvem jeg er.

135

Det er min egen skyld.
Det er din skyld.
Det hele er jeres skyld.

140 Vil I ikke nok finde mig?

Når I taler med kærlighed og omsorg,
kan jeg høre jer.

145 Jeg ser det nu.
Jeg gemte mig bag den.

For mig selv.

150 Vejen hjem ligger igennem mørket.

Mine egne skygger.

Der må jeg finde vej.

155

160 **Jeg er på vej hjem**

Jeg er på vej.

På vej til at finde hjem.

165

Det er hårdt, og det gør ondt.

Det gør ondt at mærke det,
jeg så længe har forsøgt at flygte fra.

170

Jeg mærker stadig.
Nogle gange for meget.

Jeg har mødt mennesker på min vej.

175

Som så mig – og mødte mig, hvor jeg lå.
Som lærte mig, at jeg ikke behøver stå alene.
Som gik med mig, da jeg var bange for mørket.

180 Jeg er stadig bange for mørket.
Mit eget.

Men jeg har fundet modet.

185 Modet til at møde det.

Modet til at blive i det.
Modet til at bede om hjælp.

190 Verden føles stadig stor.

Jeg mærker den stadig.

Sorgen.
195 Vreden.
Frustrationen.
Afmagten.

Men jeg tror, jeg forstår bedre nu.

200

Mig selv.
Mennesker.

Jeg troede, jeg skulle gøre verden mindre.

205

Det behøver jeg ikke længere.

Jeg er på vej hjem.

210

Kilde

Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

215

Tags

Agitationstale, Folkemødetales

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/timmi-nielsens-tale-pa-ungdommens-folkemode-2026>

220